

Εμπιστευτικά γράμματός σου της Υβέττης, στην φίλη της Ιωάννα).

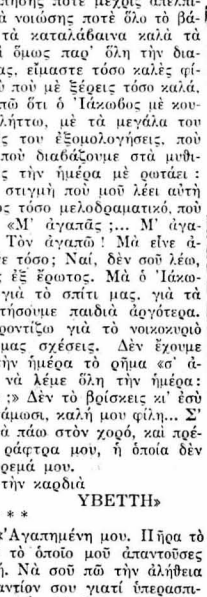
ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΑΕΤΡΥ

Πρώτο γράμμα.— «Πολυαγαπημένη μου φίλη... Έπι τέλους σου γράφω! Όταν αποχωρήσαμε, το βράδυ του γάμου μου, μου είπες: «Υβέττη, μη ξεχάσεις να μου γράφεις...» Αν άρχισα να σου γράφω δεν σημαίνει ότι σε ξεχάσα. Μιλώσα συχνά για σένα, στον Ίακώβο. Τού έλεγα πως είσαι εσύ η καλύτερη φίλη μου. Άλλά τι να σου πω; Δεν ήξερα κι' εγώ τί να σου γράφω. Θά περμένας βέβαια να σου περιγράψω την ευτυχία μου, τις εντυπώσεις μου από τό ταξίδι του γάμου. Άγαπημένη μου Ιωάννα, μη ξερείς από μικρή, από τότε που είμαστε συμμαθήτριες... Ξερείς πως πάντα ήθελα να τ' αϊνάωω όλα από την καλή τουσ δυη.

Πώς δεν ήμουν τόσο αισθηματική όπως εσύ. Ήθελα πρώτα απ' όλα την χαρά, την καλοπέραση, την άνετη ζωή, τας διασκεδάσεις. Έπυ ήσαν ρομαντική, όνειροπόλος. Και συχνά μου έλεγες ότι είμαι επιπόλαιη και πως δεν θ' αγαπήσω ποτέ μου αληθινά. Έγώ σου έλεγα ότι δεν περμέναω παρά μόνο την χαρά από τόν έρωτα. Κι' εσύ μου άπαντούσες: —Δέν θάγαθήσεις ποτέ με χωρίς άπειλυσίας. Και γι' αυτό δεν θά νοήσεις ποτέ όλο τό βάθος της αγάπης; Δέν τ' αταλάβαινα καλά τ' λόγια και τίς ρομαντικές του έξομολογήσεις, που μοιάζουν τόσο μ' αυτές που διαβάζουμε στα μυθιστορήματα. Έκατό φορές την ήμερα με φώναζε: —Μ' αγαπάς; Και τί στιγμή που μου λέει αυτή την λέξη, παίρνει ένα ύφος τόσο μελοδραματικό, που μου έρχεται να γελώσω. Μ' αγαπάς;... Μ' αγαπάς;... Έ, να λοιπόν... Τόν αγαπάω! Μά είνε άνάγκη να τού τό λέω κάθε τόσο; Και, δέν σου λέω, ο γάμος μας ήταν γάμος έξ έρωτος. Μά ο Ίακώβος πρέπει να έρωσθή για τό σπίτι μας, για τ' α παιδιά μας, αν θ' αποτήσουμε παιδιά αργότερα. Έγώ πάλι πρέπει να φροντίσω για τό οικονομικό και για τίς κοινωνικές μας σχέσεις. Δέν έχουμε καρδία να κλίνουμε όλη την ήμερα τό ρήμα ες 'αγαπώ. Μά για σκέψω να λέμε όλη την ήμερα: «Μ' αγαπάς; Μ' αγαπάς;» Δέν τό βρισκεις κι' εσύ κάπως γελοίο; Καλήν άντάμωσα, καλήν μου φίλη... Σ' άφηνω. Αυτό τό βράδυ δέ πάω στον χορό, και πρέπει να περάσω από την άρμετρα μου, η όποία δέν μου έστειλε άκόμα τό φορέμα μου.

Μου φαίνεται πως θέλει να μου πη κάτι... Περμένο μ' άγωνία...

Σε φιλω με όλη μου την καρδιά

ΥΒΕΤΤΗ

Δεύτερο γράμμα.— 'Αγαπημένη μου, Πήρα τό έκτενες γράμμα σου, με τό όποιο μου άπαντούσες στην πρώτη μου επιστολή. Να σου πω την αλήθεια ήμουν λίγο θυμωμένη έναντιον σου γιατί υπερασπισόσουν τόσο τόν Ίακώβο. Μεταξύ άλλων μου λές: «Μά πως, Υβέττη, μπορείς να παρατάνεσαι γιατί ο άντρας σου είνε τόσο τρυφερός μαζί σου; Πρόσεξε, φίλη μου, πρόσεξε μήπως στο τέλος απογοητεύσεις και χωράσεις τόν Ίακώβο σου, με την κενική σου ειρωνία και τόν περιήμον θετικισμό σου, για τ' άποια τόσες φορές σου έκανα παρατηρήσεις.» Άχ, Ιωάννα μου! Γιατί να μη σ' άκούσω; Τώρα καταλαβαίνω πόσο έχεις δίκιο... Ο Ίακώβος... Είνε πάντα καλός και εύγενής μαζί μου... Να... Άλλά μου φαίνεται συχνά, σαν άφηρημένος. Δέν είνε πειά τόσο διαχτυλιός. Κάποτε αντίλαμβάνωμο τό βλέμμα του προσπλωμένο επίμονα επάνω μου. Μου φαίνεται τότε πως θέλει να μου πη κάτι. Περμένο με άγωνία... Άλλά δέν μου λέει τίποτε. Μου χαμογελά μόνο κάπως μελαγχολικά. Τότε αισθάνωμαι τόν έαυτό μου δυστυχισμένο και ταπεινόμενο μπροστά του. Άχ, Ιωάννα μου!... Έγώ που στις άρχες θύμωσα για όσα μου έγγραψες, τώρα άναγνωρίζω τό φταξιό μου. Γιατί να μη σ' άκούσω; Είρωνεύνομουν τόν άντρα μου... Δέν τού άτέκονα μάλιστα ότι τόν ειρωνεύομαι. Μιά μέρα τού είπα: —Καιμένε Ίακώβε, είσαι παράξενο; Μά, ναί, σ' αγαπώ! Άλλά δέν μπορώ να σου τό λέω διαρκώς. Είνε λιγάκι κομικό. Άν θέλεις να μ' εύχαριστήσεις, άγόρασε μου την γούνα, που σου ζήτησα. Να μη απόδειξες πραγματική αγάγη, φίλε μου. Λοιπόν, Ιωάννα μου, μου την άγόρασε, ο καημένος, αυτή τη γού-

νήσχη... Άνήσχη μήπως δέν μ' αγαπά όπως πριν. «Μ' αγαπάς;» τόν ρωτώσασ νοερώς πάντα. Καθώς πηγαίνας, έτσι, σιμα-σιμα ο ένας στον άλλο, περάσαμε μπροστά από ένα καρφερό. Ο Ίακώβος μου πρότεινε να πιούμε μέσα. Έγώ δέχτηκα. Πίραμε λοιπόν και καθήσαμε μπροστά σ' ένα τραπέζι απόμωρο. Ήταν σχεδόν γεμάτο τό καρφερό. Κίτταξα γύρω μου τούς πελάτες και μου φάνηκαν όλα τόσο καλύτερα από τόν Ίακώβο! Ά! ο Ίακώβος πάντα και παντού είνε τόσο άνώτερος, τόσο διαφορετικός από τούς άλλους! Κανείς δέν είνε σαν αυτόν, τόσο σκέφτηκα. Κανείς άλλος, στον κόσμο. Και τ' μάτια μου γέμισαν δάκρυα. Άλλ' άραγε, ελα με τόν νού μου, άραγε μ' αγαπά όπος τόν αγαπά έγώ; Κι' ο Ίακώβος σαν να έννοωσε τίς σκέψεις μου σκέφτηκε, άπλωσε τό χέρι του κι' έπιασε τό δικό μου. Τό έσφιξε εγκάρδια, τρυφερά, και με κίτταξε στα μάτια μ' ένα βλέμμα που ελχοροούσε ός τ' βάθη της ψυχής μου. Και τότε αισθάνθηκα την καρδιά μου να νικήη την σκέψη μου. Και άκράτητη, τού φώναξα δυνατά, ξεχνώντας πως βρισκόμαι σε ξένο περιβάλλον: —Μ' αγαπάς; Ή φωνή μου άντηχησε τόσο δυνατά, ο άρκος της ήταν τόσο έντονα έκτετυκός, όποτε όλοι μέσα στο καρφερό σόπασαν έξασμα και γύρισαν τ' κεφάλια

του στο πρόσωπό του. Παρακολούθω κάθε έκφραση, κάθε αλλαγή της φρονογνωμίας του. Και όταν έρχεται κοντά μου χαμογελάοντας, καλός και εύγενής, όπως πάντα, αλλά χωρίς πάθος, χωρίς διαχτυλιότητα, και μου δίνει ένα μόνο, σχεδόν φιλικόν ύστασιμό στο πρόσωπό, αισθηάνομαι να μου έχωζοναί στα χείλη τ' λόγια που χοορίδωνε πριν: —Μ' αγαπάς; Μ' αγαπάς, Ίακώβε μου; Μά η περηφάνια μου δέν μ' άφηνει να τ' πω, τ' λόγια αυτά, που μου πνίγουν την ψυχή, που τ' λέω νοερώς, αδιάκοπα... Ιωάννα! Βούηθήσε με, όσως με... Πέρες μου τί να κάνω εσύ που ξερείς ναγαλάς. Έσύ που έκανες τόν άντρα σου τόνον ευτυχισμένο! Σε φιλω με καρδιά πολύ καραμμένη. ΥΒΕΤΤΗ

Τρίτο γράμμα.— Άγαπημένη μου, άκριβή μου φίλη! Είμαι εντυπωμένη, τρυφενησμένη. Και την ευτυχία μου την χωρίζω σε σένα. Έσύ μου άνοιξες τ' μάτια. Σ' εύχαριστώ! Σ' εύχαριστώ! Ήμουν επιπόλαιη, η μάλλον άπειρη, νόμιζα ότι τ' ξέρω όλα. Δέν ήξερα πως δέν πρέπει να παίζουμε με την αγάγη. Πώς μ' α καρδιά που μας αγαπά, είνε κάτι σπάνιο και πολύτιμο, που πρέπει να τό προσέξουμε και να τό φυλάγομε σαν θησαυρό. Πώς ένας μοραφρός που μας φαίνεται ίσως ζωμικός, και μ' α λέξη σινηθησμένη μπορεί να κρυβουν μιάν αγάγη πολύ μεγάλη, έναν πόνο πολύ βαθύ. Έσύ, καλή μου Ιωάννα τ' ήξερες πάντα καλά αυτά. Έγώ τώρα μόνο τ' αταλάβαινα... Ξέρω τώρα, ότι η ρομαντισμότερες και οι μελοδραματισμότερες του Ίακώβου έκρυβαν μιάν άπειρη αγάγη για μένα. Και μόνο γιατί φοβόταν μήπως δέν τόν αγαπά τόσο, όσο μ' αγαπούσε αυτός, μόνο γιατί έτρεμε μήπως δέν μου άρέσει άρεστιά, μόνο γι' αυτό ήταν αδέξιος και δειλός στάς έκφρασεις του. Άχ, τώρα καταλαβα πόσ όταν αγαπά κανείς πολύ δέν είνε δυνατόν να μην άνησχη, να μην άγωνιά, να μην ρωτάν: —Μ' αγαπάς; Σου έλεγα στο προηγούμενο γράμμα μου, πως είχα άρχειση ν' άνησχω, πως είχα τήνεψη. Μά δέν ήξερα τί να πω στον άντρα μου, πως να τού έξηγήσω την μεταβολή που έγινε μέσα μου. Να τού έλεγα έξασμα πως ήθελα ν' άρχιση να μου λέη ξανά τ' α χαιδευτικά του έκτενα λόγια, να μου έκφραζή τ' αισθητά του; Δέν θά γελούσε σιτώς τώρα μαζί μου; Δέν ήξερα τί να κάνω... Μά τ' α γράμματά σου μ' ενεδάχθοναν... Μολαταίτα δέν τοιλούσα άκόμη να τού άνοιξω την καρδιά μου. Όταν... Ένα βράδυ, γυρονούσας μαζί, οι δυο μας, από μιάν επισκεψη. Έγώ στηριζόμωμαι στον χέρι του. Ήμουν μεθυσμένη από την χαρά μου, γιατί τόν έννοωσα κοντά μου, περφηανη γι' αυτόν, διαξάζοντας τό Θεό γιατί μου έδωσε ένα τόσο καλό, τίμο και θελτικό σίντροφο. Άλλά κατά βάθος ήμουν άνήσχη... Άνήσχη μήπως δέν μ' αγαπά όπως πριν. «Μ' αγαπάς;» τόν ρωτώσασ νοερώς πάντα. Καθώς πηγαίνας, έτσι, σιμα-σιμα ο ένας στον άλλο, περάσαμε μπροστά από ένα καρφερό. Ο Ίακώβος μου πρότεινε να πιούμε μέσα. Έγώ δέχτηκα. Πίραμε λοιπόν και καθήσαμε μπροστά σ' ένα τραπέζι απόμωρο. Ήταν σχεδόν γεμάτο τό καρφερό. Κίτταξα γύρω μου τούς πελάτες και μου φάνηκαν όλα τόσο καλύτερα από τόν Ίακώβο! Ά! ο Ίακώβος πάντα και παντού είνε τόσο άνώτερος, τόσο διαφορετικός από τούς άλλους! Κανείς δέν είνε σαν αυτόν, τόσο σκέφτηκα. Κανείς άλλος, στον κόσμο. Και τ' μάτια μου γέμισαν δάκρυα. Άλλ' άραγε, ελα με τόν νού μου, άραγε μ' αγαπά όπος τόν αγαπά έγώ; Κι' ο Ίακώβος σαν να έννοωσε τίς σκέψεις μου σκέφτηκε, άπλωσε τό χέρι του κι' έπιασε τό δικό μου. Τό έσφιξε εγκάρδια, τρυφερά, και με κίτταξε στα μάτια μ' ένα βλέμμα που ελχοροούσε ός τ' βάθη της ψυχής μου. Και τότε αισθάνθηκα την καρδιά μου να νικήη την σκέψη μου. Και άκράτητη, τού φώναξα δυνατά, ξεχνώντας πως βρισκόμαι σε ξένο περιβάλλον: —Μ' αγαπάς; Ή φωνή μου άντηχησε τόσο δυνατά, ο άρκος της ήταν τόσο έντονα έκτετυκός, όποτε όλοι μέσα στο καρφερό σόπασαν έξασμα και γύρισαν τ' κεφάλια

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ... ΠΟΙΗΤΩΝ

Πολλοί από τους ποιητές και συγγραφείς, άνοιξη κι' άπ' τους πιο άνομαστους, έχουν διαπράξει στα έργα τους πρώτης τάξεως μαργαρίτας. Άν έχετε την περιέργεια, άποθαμάστε μερικώς άπ' αυτούς.

Ο Γάλλος συγγραφέας Σαμφώ, μεταξύ των άλλων, είχε γράψει κάποιο μυθιστόρημα Ρωμαϊκής ύποθέσεως που διαδοματιάδεται κατά το έτος 48 μ. Χ. Μιλώντας λοιπόν κάπου για τη Νεάπολι έγραψε, ότι ο τραγητός στα περιχώρα της ήταν πλούσιος, έπειδή ο Βεζούβιος έβγαζε νύχτα και μέρα καπνό και φλόγες από τον κρατήρα του, κάποτε έτσι το έδαφος γόνιμο. Άν όμως ο Σαμφώ έδιάβαζε λίγη ιστορία, θάβλεπε ότι ο Βεζούβιος ήταν άγνωστος ως ηφαίστειο σ' έκεινη την εποχή, γιατί ή πρώτη έκρηξις του έγινε ύστερα από τριάντα περίπου χρόνια, δηλαδή στα 79 μ. Χ.

Τοιούτων ειδών άναρχανομοί ύπάρχουν πολλοί στο έν λόγω βιβλίω του Σαμφώ. Έτσι, σ' ένα άλλο κεφάλαιο κάνει λόγο για τις ακακίες, ή όποιες μόλις κατά το 16ο αιώνα εισήχθησαν στην Ευρώπη. Άλλωδ πάλι—προκειμένου πάντοτε περί ρωμαϊκής έπαυχής—όμιλεί για ένκαλιττους, ή όποιες ως γνωστόν μόλις κατά τας άρχάς του 19ου αιώνος έγιναν γνωστές στην Ευρώπη. Έπίσης παρατάως αναφέρει, ότι στη Ρώμη ένκαλιττουόουντο, έκτος των άλλων, ή φούξια και ή μαυλίνα, φυτά που εισήχθησαν στην Ευρώπη από την Άμερική, μετά την ανακάλυψή της φυσικά...

Άς σταματήσουμε όμως έδω την άπαριθμησι των ζοηδορειών άναρχανομοιών του Σαμφώ κι' άς έσθουμε σέ μερικώς δικούς μας ποιητές της παλαιάς σχολής, οι όποιοι διέπραξαν πλήθος σολοικισμών, ποιητική πάντοτε άδειά...

Πασιγνωστοί εννε οι άκόλουθοι στίχοι του Άχ. Παρόδου:

Δρέψατε πάλιν, έρσασαί ενδαιμονίαι, γαρ
[κίσιους
εις του Μοίου τους φαίδρους κι' ενδύσεις
[παραιοδούς]

Οι νάρκισσοι ως γνωστόν άνοητικοί μόνο κατά τον χειμώνα, άλλα για να άνοητοκατακρήθουν με τους παραδεισούς, ο ποιητής τους μεταθέτει δίχην έπαρχιωτών δημοδιδοκάλων από του Ίαουαρίου στο Μάιο!

Σέ κάποιο άλλο ποίημα γνωστοτάτου ποιητού της ίδιας έποχης άπαντούμε τό έξης τετράστιχο: *Τώρα που χαμοκέρασα μουσολοδόν στη φτέρη κι' άνοιγει τ' άνθη ή μυγδαλά* και κερφοσμίουν τά πουλιά και παίζουν ταίρι-ταίρι.

Άν ο ποιητής που έγραψε τους παραπάνω στίχους έγνωρίζε ότι τά χαμοκέρασα βγαίνουν κατά το Μάιο, ότι τά πουλιά κερφοσμίουν σινηθώς το Μάρτη και ότι ή άμυγδαλά άνθίζει πάντα το Γεννάο, δέν θά άποτομύωνε να προθή στην άνωτέρω σαλατοποίησι τών έποχων, ή όποιες μάλλιστοφίνονται κατά τό χειρότερο τρόπο.

Ένας συνάδελφός του πάλι παρουσιάζει τας άηδόνας «θρηνοδοίσας» κατά το Σεπτέμβριο.

Γιά να κλείσουμε τέλος την άμαρτωλή αυτή σειρά άς αναφέρουμε ότι κι' αυτός άόχημ ο Μορέας, ο θαυμάσιος μετέπειτα ποιητής των «Στροφών», σ' ένα ποίημά του γραμμένο έλληνικά παρουσιάζει τά τρυγόνια να... κελαιοθούν!...

τους πρός έμάς. Μερικοί χαμογελοΰσαν... Κατάλαβα ότι κοκκίνοσα ως τ' αυτιά. Ο Ίάκωβος, αντίθετως, είχε γλωμισσει από την μεγάλη του χαρά. Και πολύ-πολύ σιγά μου ψηθίρισε: —εΣ' αγαπάω Ύδέττη μου!

Φύγαμε, Γυρίσαμε στο σπίτι. Μου φαινόταν πως είχα φεραά, και πως όλα γύρω μου και μέσα μου είχαν πλημμυρίσει από ένα ξαφνικό, άποκαλυπτικό και έντελώς καινούριο φως! Ά, τά γλυκά λόγια, ή τρυφερόεξ έξομολογήσεις έκείνης της θραυδής! Μόνο έκείνο το βράδυ έγινε πραγματικά ο γάμος των ψυχών και και φανερώσαμε, χωρίς διαταγή, ο ένας στον άλλο, τις πιο μυστικές μας σκέψεις. Ά, μόνο ή τελεία ψυχική συνεννόηση, εννε ή βάση της άληθινής αγάπης, της πραγματικής εντυχίας. Κατάλαβα τώρα, ότι έκείνος που άγαπά περισσότερο ρωτά πάντα τον άλλο: —εΜ' άγαπάς; Άλλά, καλή μου Ίωάννα, αυτή ή λέξις ερχεται τώρα συγχρόνος και στάν δυό μας τά χείλη. Και σιμί γούνα το χείλι μας σ' ένα άτελειωτο φιλί, προσφέροντας συγχρόνος και έντελώς αΰδορηματά: —εΜ' αγαπάς; Δέν ύπάρχει πιο γλυκιά λέξις από αυτή, στον κόσμο! Δέν ύπάρχει... Ενε με άκείσα, εννε μια έξομολόγηση, εννε μια δύναμις και μια αδυναμία μαζί... Όλη ή ψυχή μας προσφέρεται, όλη ή ψυχή μας στρέφεται προς τό πλάσμα που άγαπούμε, όταν τά χείλη μας ρωτούν: —εΜ' αγαπάς; Καλή άντάμωσι, άγαπημένη μου... Σέ φιλώ μ' όλη μου την καρδιά. Μην άργήσης να μου γράψης! Θα σ' εύγνωμονώ πάντα για τις καλές σου συμβουλές, για τά τόσο σωστά μαλλώματά σου. Τώρα έώ, τώρα νοιώθω όλο το βάθος της αγάπης, γιατί άγάπημα μέχρι άγώνιας, μέχρι πόνου. Τώρα έγινε άξια της αγάπης, μόνον τώρα...

YBETHH

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

«Όλοι οι άντιπρόσωποι των ζώων βρισκονται στις θάλασσων. Την έδρα του προεδρείου την κατέχει ένας πέλκιος Τάυρος. Ο προέδρος όρίζει ως θέμα συνεδριάσεως την ύπεροχή των ζώων επί του άνθρώπου και δίνει το λόγο στον παπαγάλο, το δευτέρο ρήτορα του κοινοβουλίου».

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ.—Άδελφοί μου, είμαι, άναμφισβητήτως, εύγλωττώτερος από πολλούς ρήτορας και δικηγόρους του άνθρωπίνου γένους. Ξέρω να μιλώ κι' όταν μιλώ δέν λέω όπωσ οι άνθρωποι, ούτε βλακείες, ούτε ψέγματα. Τά λόγια μου εννε μετρομημένα, ένδι οι άνθρωποι και μάλιστα ή γυναικεία άμα άνοιξουν το στόμα τους δέν ξέρουν τί λένε... Η γλώσσα του παπαγάλου εννε ακίνδυνη, ένδι ή γλώσσα του άνθρώπου εννε φαριμάκι...

ΤΟ ΑΗΛΟΝΙ.—Έγώ ενρίσκωμ σέ πολύ καλύτερη θέση από τον προαληήσαντα, και θά άς πώ την αιτία. Μιά γυναίκα ή ένας άντρας για να κατορθώσι να τραγουδά όπωσ έγω, πρέπει να διαθέσει 5—6 χρόνια της ζωής του. Άλλά και ύστερ' από μια τέτοια άσκησι σπάνια κατορθώνει να φτάση τη δική του μελωδικότητα. Άν δέν κανείς άπ' αυτούς εννοήση κατ' έξαιρεσι από τη φύσι, άν δέν κερδίσει από το τραγούδι του παρ' μερικέσ ψωροζυλιαδέσ την ή-μέρα...

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ.—Και έγω, φίλοι μου, ύπερτερώ τους άνθρώπους στο καθέτι. Τι εννε τά ταξείδια του Χριστοφόρου Κολόμβου και ή έξερευνησίσις του Άμουνδσον άπάνται των ιδικών μου που έπιχειρώ κάθε χρόνος; Μπορούν ποτέ οι άνθρωποι να χρίσουν σπία τόσο γρηγορα, όπωσ τά χτίζω έγω και τόσο φτηνά; Έμεις δέν ε-χομμε ένκομιστάσι. Ούτε σπιτινοικουράσι, ούτε από εξώσιμες ξέροιμα.

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ.—Άν και θεωρούμαι γενικώς άσημο και κοστό ζώο, ύπάρχουν άνθρωποι που τους περνώ στην ύμωρμιά και στη νοημοσίην. Έπίσης ισχυρίζονται ότι είμαι κατώτερός των, επειδή τάχα δέν μπορώ να μιλήσω. Έμεις όμως οι πιθήκοι εχομμε σέ όλες τις φυλέσ και σέ όλες τις χώρεσ μιά και την αυτή γλώσσα, με την όποια συνεννοίμεθα καλύτερα μεταξύ μας. Οι άνθρωποι άντιθέτως μόλις άποκαρκενθών λίγες λυγές από τό μέρος που γεννηθήσαν, άδυνατούν να ανταλλάξουν δυό λέξις και δυό ιδέεσ, λόγω άκριβός της ποιολιάσ των γλωσσών των. Τέλος οι άνθρωποι πι ι θ η κ ι ζ ο υ εν ένδι ήμεις οι πιθήκοι δέν καταδεχόμαστε να... άνθρωπισόμμε!...

Ο ΚΑΣΤΩΡ.—Άλλά μήπως έμεις δέν είμαστε δικαιότεροι και έξυπνότεροι από τον άνθρωπο; Κυτάξτε τους συνουκιομύς μας και πέτε μας άν δέν μπορούν να χρησιμοποιέσι ως πρότυπα τελείας εργασιτάσεωσ. Κάθε οικογένεια σ' έμάς έχει το διαμερίσμα της και ζούμε με την μεγαλειότερη άρμονία. Η κλοπή, ή δολοφονία, ή προδοσία, οι αθέμιτοι έρωτες, εννε πράγματα άγνωστα στην κοινωνία μας. Άν εννε αλήθεια, ότι έμεις δέν εχομμε ψυχή, οι άνθρωποι όμως δέν εχουν ούτε ψυχή, ούτε καρδιά!...

Ο ΛΕΩΝ.—Άν ο άνθρωπος διατείνεται ότι έξουσιάζει όλα τά ζώα, έγω όμως δέν μπορώ λόγω της άτομικής μου πείρας να παραδεχθώ τέτοιεσ καυχησιολογιέσ. Άρκει να φανερωθώ έξανα μπροστά του για να γκεμιστή άπ' τό θρόνο του και να τσακιστή στη φυγάλα.

Η ΑΓΡΙΟΠΑΠΑ.—Ο άνθρώπος άκόμα παιδεύεται για να τελειοποιηθόν το πηδάλιο για τό αερόπλοιο. Σέ μένα όμως εννε γνωστό από πολλών χλιτερθίων!

Ο ΑΕΤΟΣ.—Ο άνθρώπος θεωρεί τον ουρανό ως την πιο όνειρευτη διαμονή και μετά τό θάνατό του εχεται να ρηθ έδω πάνω που έγω ζώ κάθε μέρα...

Ο ΚΟΡΑΚΑΣ.—Ο άνθρώπος για να παρατείνη τη ζωή του έφευρε έπιστήμες, γι�τρός, φάρμακα κι' ένα πλήθος περιττών πραγμάτων. Παρ' όλα ταύτα όμως δέν κατορθώνει να ζήση παρ' μόνο 60—80 χρόνια, κατά μέσον όσον, ένδι έγω χωρίς έπιστήμες, γι�τρός, φάρμακα, φτάνω σινηθώς τά εκατόν πενήντα.

«Ύστερα λαμβάνουν το λόγο μερικά άλλα ζώα, όπωσ ο μεταξοσκώληξ, το πρόβατο κ.λ.π., τό άποστηρίζουν, ότι άντι εννε οι κυριώτεροι προμηθενται του άνθρώπου. Ο προέδρος όμως βιάζεται και ή συνεδρίασι λήπει με τά ακόλουθα λόγια του, τά όποια καλύπτονται από ραγδαία και παρατεταμένα χειροκροτήματα».

Ο ΤΑΥΡΟΣ.—Τό συμπέρασμα, κύριοι, της σημερινής συζητήσεως εννε τό έξης: «Οτι είμαστε άνώτερα των άνθρώπων. Ο άνθρώπος δέν θά μποροΰσε να ζήση χωρίς έμάς, ένδι έμεις ζούμε και χωρίς αυτόν!... (Ραγδαία χειροκροτήματα)».

«ΑΠΟ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΝΗΠΙΩΝ...»

— Δέν μου λές, Φιφίτσι, πόσων χρονών εννε ή μαμά σου;

— Ότε κι' έγω ξέρω, μα την αλήθεια. Κάθε φορά που την έρωτώ για την ηλικία της, την άκούω να καταβάζη κι' από ένα χρονο. Άν έξακολουθώ έτσι, ύστερα από λίγα χρόνια θά κατανηγή να... πιο μικρή κι' από μένα!...

